U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Hradci Králové**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 15 C 33/2017, o zaplacení 6448,99 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **O2 Czech Republic a. s.,** IČ 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, a žalovaný **P. J.**,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 15 C 33/2017, o zaplacení poplatků za služby obsahu v celkové výši 6428,99 Kč s příslušenstvím, **je soud.**

II. Usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2017, čj. 15 C 33/2017-16 **se** v tomto rozsahu **zrušuje.**

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným 5. 4. 2018 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech"), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o některých kompetenčních sporech. Spor vznikl mezi ním a Okresním soudem v Hradci Králové ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 15 C 33/2017 o zaplacení 6448,99 Kč s příslušenstvím.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Žalobkyně poskytovala žalovanému telekomunikační služby v síti Telefónica O2 na základě smlouvy o O2 mobilních hlasových službách z 28. 1. 2013 (dále jen „smlouva"). Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se řídily smlouvou, Všeobecnými podmínkami poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací žalobkyně účinných od 1. 1. 2012 (dále jen „Všeobecné podmínky") a ceníkem žalobkyně.

[4] Žalovaný byl v době poskytování služeb účastníkem mobilní telefonní stanice č. X. Žalovaný byl v souladu s čl. 15 Všeobecných podmínek vedle užívání služeb elektronických komunikací oprávněn zadávat prostřednictvím sítě příkazy k provedení převodů peněžních prostředků na platební účty osob, které uzavřely s žalobkyní smlouvu o vedení takových účtů (dále „Platební transakce"), a tím hradit služby třetích stran poskytnuté skrze telekomunikační síť. Dle čl. 15.12 je účastník povinen částku zaplacenou žalobkyní na základě účastníkova příkazu k Platební transakci uhradit společně s cenou za služby elektronických komunikací.

[5] Žalovaný využil v období od 23. 1. 2013 do 22. 2. 2013 služby na lince 1188 v hodnotě 2188,39 Kč, v období od 23. 2. 2013 do 22. 3. 2013 služby na lince 1188 v hodnotě 2919,52 Kč, v období od 23. 3. 2013 do 22. 4. 2013 služby na lince 1188 v hodnotě 1321,08 Kč, v období od 23. 4. 2013 do 22. 5. 2013 služby mobilní e-účet v hodnotě 10 Kč a v období od 23. 5. 2013 do 22. 6. 2013 služby mobilní e-účet v hodnotě 10 Kč.

[6] Jelikož žalovaný nezaplatil za poskytnuté služby, obrátila se žalobkyně na soud. Návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu z 23. 11. 2016, podaným u Okresního soudu v Hradci Králové, se domáhala, aby okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit 6448,99 Kč s příslušenstvím a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[7] Okresní soud v Hradci Králové usnesením čj. 15 C 33/2017-16 řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.) a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Okresní soud vycházel z § 7 o. s. ř. a § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad. Soud uvedl, že v případě informační linky 1188 jde o službu, kterou poskytuje žalobkyně ke splnění povinnosti uložené jí § 66 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „[p]*odnikatel zajišťující veřejnou telefonní síť je povinen umožnit všem koncovým uživatelům veřejné telefonní sítě přístup k operátorským službám a nejméně k jedné informační službě o telefonních číslech účastníků všech podnikatelů poskytujících veřejně dostupné telefonní služby*". Ačkoliv provoz informační linky sestává převážně ze služby, která nabízí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací, existuje zde velice úzká souvislost s poskytováním služeb elektronických komunikací. Používání informační linky je právem účastníka smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

[8] Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel") s postupem okresního soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že odmítá svou kompetenci k rozhodnutí sporu o částku ve výši 6428,99 Kč s příslušenstvím, která byla vyúčtovaná jako cena za informační linku 1188. V částce 20 Kč za službu mobilní e-účet svou pravomoc uznal. Pravomoc navrhovatele je totiž dána v případě kumulativního splnění osobní a věcné podmínky; navrhovatel namítá nesplnění druhé z nich. Služby obsahu, konkrétně volání na informační linku 1188, nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických

komunikacích, ale službami, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Navrhovatel tedy není příslušným orgánem k rozhodnutí daného sporu týkajícího se povinnosti k zaplacení za služby obsahu.

[9] Dle navrhovatele je předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovanou. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale okresní soud.

[10] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[11] Podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech je negativním kompetenčním sporem ten, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Hradci Králové i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o některých kompetenčních sporech.

[12] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

[13] Zvláštní senát v usnesení čj. Konf 38/2009-12 vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

[14] Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele se naplní, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku § 2 písm. a) citovaného zákona („*účastníkem* [se rozumí] *každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku § 2 písm. b) téhož zákona („*uživatelem* [se rozumí] *každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

[15] Druhou nezbytnou podmínkou je pak věcný předpoklad, tedy povaha sporu; tato podmínka je dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích splněna tehdy, „*pokud se spor týká povinnosti uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*.“

[16] Z výpisů z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

[17] Spornou je povaha sporu mezi těmito osobami, pokud jde o pohledávku žalobkyně, která vychází z volání na informační linku 1188, v celkové částce 6428,99 Kč. Navrhovatel namítl, že o takovém předmětu sporu není oprávněn rozhodovat,

neboť poskytnutá služba není službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích.

[18] Problematikou služeb označovaných v praxi jako *„informační linky“* či *„barevné linky“*, apod. se v minulosti zvláštní senát již zabýval (viz například usnesení čj. Konf 32/2017-12 a čj. Konf 21/2014-13). Z dosavadní judikatury se podává, že principem takto nabízených služeb není samotné poskytování služeb elektronických komunikací, ale zpřístupnění elektronických komunikačních sítí pro využívání služeb nabízených jinými subjekty. Jedná se o poskytování tzv. *„služeb obsahu“*, které neposkytuje poskytovatel komunikačních služeb, ale pouze umožňuje jejich využití prostřednictvím své sítě. V usnesení čj. Konf 63/2012-13 zvláštní senát uvedl, že *„z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích (...) vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž využívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby“*.

[19] V projednávané věci poskytla službu informační linky 1188 dle vlastního vyjádření sama žalobkyně. Z výpisů z databáze navrhovatele zvláštní senát ověřil, že číslo 1188 bylo v roce 2013 přiděleno žalobkyni. Nicméně při poskytování této služby nevystupovala v pozici telekomunikačního operátora dle § 2 písm. e) zákona o elektronických komunikacích, ale v pozici poskytovatele obsahu. Službu mohl poskytovat i jiný třetí subjekt. Jednalo se proto o „službu obsahu“.

[20] Zvláštní senát se dále zabýval otázkou, zda poskytování služby informační linky 1188 žalobkyni ukládá § 66 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, jak uvádí okresní soud. Pokud by tomu tak bylo, pak by se spor týkal povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě a byla by naplněna věcná podmínka § 129 odst. 1 tohoto zákona.

[21] Dle § 66 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích je „[p]*odnikatel zajišťující veřejnou telefonní síť povinen umožnit všem koncovým uživatelům veřejné telefonní sítě přístup k operátorským službám a nejméně k jedné informační službě o telefonních číslech účastníků všech podnikatelů poskytujících veřejně dostupné telefonní služby.*“ Podnikateli je uloženo umožnit přístup k informační službě, není ji však dle tohoto ustanovení povinen poskytovat (ve smyslu provozovat).

[22] Povinnost poskytovat informační službu (informační linku) o telefonních číslech účastníků veřejně dostupné telefonní služby dostupnou pro koncové uživatele může navrhovatel uložit dle § 38 odst. 2 písm. d) zákona o elektronických komunikacích. Podle bodu 2.3 sdělení Českého telekomunikačního úřadu „Monitorování komerčního poskytování služeb odpovídajících neuloženým službám v rámci univerzální služby (za rok 2013)“ není od prosince roku 2008 poskytování služby dle § 38 odst. 2 písm. d) zákona o elektronických komunikacích uloženo rozhodnutím jako povinnost. Poskytování této služby bylo tedy v roce 2013 čistě na komerčním základě.

[23] Z výše uvedeného plyne, že žalobkyně poskytováním služby informační linky 1188 neplnila povinnost uloženou jí § 66 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, ani na základě § 38 odst. 2 písm. d) téhož zákona.

[24] Je tedy zřejmé, že i v případě žalobkyní nárokovaného plnění za využití informačních linek nemá spor původ v povinnosti uložené zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; ani zde tedy není splněna věcná podmínka sporu, zakládající pravomoc navrhovatele takový spor rozhodnout.

[25] V posuzované věci poskytnuté služby nejsou službami elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť dle § 7 odst. 1 o. s. ř. „[v] *občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány*."

[26] Zvláštní senát z uvedených důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci v rozsahu zaplacení částky 6428,99 Kč je dána pravomoc soudu (výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto částečně zrušil usnesení Okresního soudu v Hradci Králové čj. 15 C 33/2017-16 a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

[27] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Hradci Králové pokračovat v řízení o podané žalobě v rozsahu částky 6428,99 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. dubna 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu